

Курт ~~, Куш ~, Кавлак ~, Кас ~, Кая ~, Малкото ~, Малкото куш ~, Перил ~, Тавиан ~, Тарлѐ ~, Тас ~, Туз ~, Хайдут ~, Чалѐ бунѐр ~, Юнус ~, Ясѐ ~.

Тепѐ бурѐн – Сел.

Тепеджѝка – Тв., неуст., от рум. вл., за ниви, 1883, 1884 г.

Тепѐ янѐ – Шив., Ю 4.

Тепси бунѐр чайр – Гр., И 3,5, ливада с кладенец на равно място, като *тепсия*, от тур. *tepsi* ‘поднос’.

Терджумѐн – Зл., в., СЗ 1,5, възвишение, обраб. земи, храсти.

Терѐн кешѐн – Б., И 3,5, местност, където се разтакавали конете – вж. *кешан*.

Терзѝева чешмѐ – Зл.в., С 3.

Терзѝеви пчелѝ – Бин., С 1, поляна, на която имало пчелни кошери на рода *Терзиеви*.

Терзѝев мѐчур – Тв., Ю 2, мочурливо място, ниви, от тур. *terzi* ‘шивач’.

Терзѝев рѝт – Глш., С 2, планински рид с бивши ниви, по ПИ.

Терзѝ кай – 1. Б.д., СИ 7, голям камък в гора, на който, по предание, *терзия* шиел дрехи на хайдутѝ; 2. Тв., СИ 9.

Терзѝ обасѝ – Шив., име на с. *Шивачево* в осм. док. от XV в. (Стойков 1959: 399). По предание първият заселник е бил *шивач* (*терзия*).

Терзѝбас – име на с. *Шивачево* до преименуването му през 1906 г.

Терзѝбаска махала – Б., 3, стара махала на с. Бяла, в която се преселили семейства от с. *Терзобас* (Шивачево).

Теркѝ болѝ – име на с. Траполково в осм. док. от XVIII в. (Стойков 1959: 469).

Теркѝев полугѐр – Др., С 6, поляна с някогашна кошара. По ПИ.

Тескѝ алѐн – Ж.в., неуст., от търг за нѝва, 1984 г.

Тѐсния прѝслап – 1. Кал., С; 2. Глш., С, теснина при превал на стар път.

Тѐтрата – Ск., С 4, от хроста *тетра*, смрадлика.

Тѐфтѐра – Сл., СИ 5,5, извор в *Рѐвна рекѐ*, сега каптиран, шумът от който наподобява прелистване на книга. Един от някогашните седем извора – *Седмѐците*.

Тигѐна – Ич., Ю 4, поляна, по формата на местността – като *тиган*.

Тигѐнов дол – Шив., И 3, кръгла местност, която завършва с поточе и прилича на *тиган*.

Тикѐн алѐн – Вѝг., СИ 0,6, поляна с драки, от тур. *tiken* ‘драка, бодил’.

Тикенлѝка – Сл., ЮИ 1,2, някогашни храсти, по-късно градска градина и колодрум.

Тикѐ пунѐр – Зай., неуст., от емл. рег.

Тѝклите – Сот., стръмен склон с гора и плочести камъни, от *тикла* ‘плочест, тънък камък’ (Геров V 1978: 335).

Тикѝята – Зл.в., СЗ 0,5, възвишение, селищна могила; битува предание за живял в теке върху нея алиански отшелник.